

BULYÁKI ALEXANDRA

átszállás

*velem vagy most is
Cegléden, advent idején, mikor
sorra mondják be a vonatokat,
csak én vagyok ide a padra verve.*

*csak tartom, tartom, visszatartom az ömlő,
amíg tudom, de nyelem a könnyeket.
míg lesben ülnek férfiak körülöttem.
ide ő nem jön értem.*

*ilyen lehetett a kocsárdi váróterem.
csak nem téllel teli,
csak nem fojtogatón üres.*

velem vagy minden napon a világ végezetéig.

*végül nevensz: egymás mellé
rajzolódjon lábnyomunk
a halasi aszfalt havába.*

BABICZKY TIBOR

A fehér kislány

Zsófinak, Robinak és Kisborinak

*Mint egy lakatlan ház ablakai,
szilánkosak és némák a napok.
Egy szobában ülök. Nézem
a tárgyak körvonalát.
Magam is akár egy tárgy vagyok.*

*Át lehet-e virrasztani
ezt az öröknek tűnő éjszakát?
A fal fehéren feldereng. Érintetlen
gyermekágy. Érzem
az oltott méz szagát.*

*Odakint nyár van és fülledt éjszaka,
mint egy hullaház*